

του, θυγάτηρ ἑλληνίδος καὶ αὐτὴ, ἦτο διαπρεπόντως νουεχῆς, εἶχεν ἕξοχον ἀντιληπτικόν, εἶχε τὸν λόγον ἔτοιμον, ἂν καὶ ἐπιβρέπῃ συνήθως εἰς τὴν χλευήν, προσφερέτο δὲ μὲ ἄκραν ἀφέλειαν καὶ ἀπλοϊκότητα. Μετὰ τὴν δραπέτευσιν τοῦ συζύγου συνοικήσασα μετὰ τῆς μητρὸς, ἣτις ἐπορίζετο ἐν Μασσαλίᾳ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τινων κτημάτων, συνδιελέχθη πάντοτε ἐν τῷ οἴκῳ εἰς τὴν νεοελληνικὴν, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἐδίδαξε πρὸς τὰ τέκνα της, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Chénier. Γνωστὸν ὅτι ὁ ἀωροθάνατος Ἄνδρέας, εἰς τῶν κορυφαίων τῆς Γαλλίας λυρικών, σύγχρονος καὶ ἐράμιλλος τοῦ ἑτέρου λυρικοῦ καὶ ὁμογενοῦς ἡμῶν Φωσκόλου, ἐλάλει ἐκ προχείρου τὰ *ρωμαίικα*, μόλις δὲ δεκαπενταετῆς ἐξέδωκε, μεθερμηνευθεῖσαν γαλλιστί, μίαν τῶν ᾠδῶν τῆς Σαπφούς.

Τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὴν φιλομάθειαν τῆς μάμμης καὶ τῆς μητρὸς του, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν συγγενειάν του μετὰ τῶν Chénier ἀπένευεν εὐγνωμονῶν ὁ ἔφηβος Thiers, ὄρφανὸς σχεδὸν ἐκ πατρὸς ἀπομείνας ἀπὸ γενετῆς, τὸ εὐεργέτημα τῆς γυμνασιακῆς προπαιδεύσεώς του. Ἡ μὲν μάμμη, χάριν τοῦ εὐέλπιδος ἐγγόνου, προθύμως ἔδωκεν εἰς ὑποθήκην τὸν οἶκόν της, μεσιτεία δὲ τοῦ θεοῦ Joseph Chénier ἐπέτυχεν ὁ νεανίας νὰ λάβῃ δωρεὰν παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὸ ἡμιστῶν διδάκτρων καὶ τῆς διατροφῆς, τὸ δὲ λέγόμενον demi-bourse.

Σπάνιοι οἱ διελθόντες τὸ στάδιον τῆς δόξης, τοῦ κράτους, τῆς μεγαλοκτημοσύνης μετ' ἧς ταχύτητος διήνυσεν αὐτὸ ὁ ἀσμός καὶ ἄπορος οὗτος ὑπέρτροφος. Τῷ 1832, ἀναγορευθεὶς ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου ὑπουργός, ἔσπευσε νὰ προσκαλέσῃ εἰς Παρίσια τὴν μάμμην καὶ τὴν μητέρα του, ὅπως ποιήσῃ αὐτὰς συμμετόχους τῆς κτηθείσης εὐδαιμονίας του· ἀλλ' αὐταί, ἐκτοπισθεῖσαι τῶν μακροχρονίων ἕξεων, ἄλλως τε δὲ προσβληθεῖσαι τὴν ὑγιάν ὑπὸ τοῦ κλίματος, προσέτιμησαν νὰ διέλθωσι τὸ λοιπὸν τοῦ βίου εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, ἐν τινι ἀγροκηπίῳ παρὰ τῆ κωμοπόλει Bouc, ὑπερ ἐπὶ σκοπῷ τοιοῦτῳ ἀπέκτησαν ὁ ἤδη πλουτήσας ἱστοριογράφος.

Τὸ δὲ ἀφιλόστοργον καὶ ἀνάγωγον τοῦ γέροντος Thiers παρετάθη ἀδιόρθωτον ἕως θανάτου.

Ἐν ἔτει 1833, καθ' ἣν περίπτωσιν ἔμελλεν ὁ υἱός, ὑπουργός ὢν εἰσέτι, νὰ συνέλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ τραπεζίτου Dosne, ὁ ἀφιλότιμος γονεὺς, ἂν καὶ χρηματικῶς βοηθούμενος, ἠρνήθη τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένην πατρικὴν συγκατάθεσιν του εἰς τὸν γάμον, ἐπιζητῶν ἀντ' αὐτῆς δώδεκα χιλιάδας φράγκων. Ὁ υἱὸς συνήνεσεν εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ παρεσκύασεν ἀμέσως τὰ γαμοδαίσια· ἀλλ' ὅπως ἀκριρέσῃ πρὸς τὸν πατέρα τὴν εὐκαιρίαν

τοῦ νὰ κατάσχῃ θέσιν καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων συγγενῶν εἰς τὸ γαμικὸν συμπόσιον, κατέλαβε τῆ προτεραία τῆς τελετῆς, μεσιτεία τοῦ φίλου του Laffitte, ὅλας καθόλου τὰς θέσεις τῶν ὀλοπορικῶν ὀχημάτων.

Ἐπεταί ἐντεῦθεν εὐλογοφανέστατα, ὅτι ἐκ τῆς ἑλληνίδος μητρὸς ἐκληρονόμησεν ὁ κλεινὸς Ἄδολφος Thiers τὰ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης ἀνυψώσαντα αὐτὸν ἠθικὰ καὶ διανοητικὰ προτερήματα, ὡς ἐπίσης ἐκ τῆς ἑλληνίδος αὐτῶν μητρὸς ἐκληρονόμησεν οἱ ἀείμνηστοι Chénier τὴν ποιητικὴν ἀναπτέρωσιν· γυναικὸς, τὴν θαυμαστὴν εὐφυάν καὶ καλαισθησίαν τῆς ὁποίας θαυμάζει καὶ αὐτὸς ὁ Villemain εἰς τὴν Ἱστορίαν του τῆς ἐν Γαλλίᾳ γραμματολογίας.

Ἐν Λιδόρῳ.

Z.***

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Φιλόμουσός τις κυρία τῶν Ἀθηνῶν ἀπήλυθε γαλλιστί πρὸς τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, μικρὸν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ τέλους τῶν Ἀθλίων, τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

Κατεχομένη ὑπὸ δικαίου θαυμασμοῦ καὶ ἀπεριόριστου συμπαθείας πρὸς τὸν Ἰωάννην Βαλγιάννην, ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ὁποίου ἀπεταμιεύσατε πᾶσαν εὐγένειαν καὶ γενναιότητα ἧς εἶνε δεκτικὴ ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά, λαμβάνω τὴν τόλμην, ἂν ἡ τύχη τοῦ μάρτυρος τούτου δὲν ἀπεφασίσθη ἤδη, νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν χάριν ὑπὲρ αὐτοῦ. Καλὸν νομίζω καὶ συμφέρον τοῖς ἀνθρώποις νὰ παρίσταται θριαμβεύουσα ἡ ἀρετὴ θεία συνάρσει, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ ἐλπίζῃ ἐκ τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνοῦσα κἀγὼ τὴν φωνήν μου εἰς τὴν τοῦ πλήθους, ἐνθουσιῶντος ὑπὲρ τοῦ Βαλγιάννη, ὅτε κινδυνεύων ὁ ἴδιος ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν του, ἀνακράζω μετὰ τῶν ἄλλων: «Ἄφετε, ἄφετε τὸν δίκαιον τοῦτον.»

Δέχθητε, Κύριε, τὴν ἐκφρασιν τοῦ ὑφειλομένου ὑμῖν θαυμασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου δι' ὅσας διήλθον γλυκυτάτας ὥρας ἀναγινώσκουσα τὴν ὑμετέραν ἀμίμητον ἐποποιίαν.

Ἐν Ἀθήναις.

Κ^α Ε. Μ. Α.

Εἰς ἀνωτέρω ὁ συγγραφεὺς τῶν Ἀθλίων ἀπῆλθε τὰ ἀκόλουθα, ἀτινα μετεφάρτησαν ἐκ τῆς πρωτοτύπου ἐπιστολῆς του:

Κυρία μου,

Ἐξέπεμψατε πρὸς ἐμὲ κραυγὴν ἐκπορευομένην ἐκ τῶν μυχῶν τῆς καρδίας, καὶ καρδίας χαριτοβρύτου. Εἴσθε συμπατριῶτις τοῦ κάλλους, ὥραία πιθανῶς, βεβαίως ὅμως ἀγαθωτάτη. Ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ ὑμετέρα ἐπιστολή.

Ὁ μὲν ἄνθρωπος κολάζει, ὁ δὲ Θεὸς σώζει. Ἡ κοινωνία, ἡ οὐδὲ δικαιοσύνην ἰκανὴ οὔσα ν' ἀπονεύμῃ, ἔτι ὀλιγώτερον εἶνε ἀξία ν' ἀπονεύμῃ

χάριν. Ὁ Ἰωάννης Βαλγιάννης θέλει λάβει χάριν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Τοῦτο μόνον, Κυρία. δύναμις ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν συγκινητικὴν ὑμῶν μεσολάβησιν.

Δέχθητε τὰς ταπεινάς μου προσήσεις.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Τίς ἐξ ὑμῶν, ἐν ἡμέραις θλίψεων, ἐν στιγμῆς ὀδύνης, δὲν ἐστέναξεν ἐπικαλούμενος τὸ ἄγιον τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὄνομα; Τῆς μητρὸς, καὶ οὐχὶ ἐτέρου τινὸς τῶν φιλιτάτων· διότι ἠγαπήθητε θεοβίως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπὸ τοῦ πατρὸς· ἠγαπήθητε ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν, τῶν συζύγων, τῶν τέκνων, τῶν φίλων· καὶ ἴσως ὑπῆρξατε τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας ἐκείνης ἣτις εἶναι τὸ τρικυμιωδέστερον ἅμα καὶ τὸ μᾶλλον ἐφήμερον τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων. Ποτὲ ὅμως, ὅχι! ποτὲ δὲν ἠγαπήθητε οὐδὲ θέλετε ἀγαπηθῆ ὅσον ὑπὸ τῆς μητρὸς ὑμῶν. Ὁλοι αἱ μελωδίαι τῶν διαφορῶν τῆς ἀγάπης εἰδῶν συναρμολογοῦνται εἰς μίαν οὐρανίωνα ἁρμονίαν ἐντὸς τῆς καρδίας τῆς μητρικῆς· καὶ ἂν ὑπάρχη ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἡ ἀγάπη περὶ ἧς ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶπεν ὅτι εἶναι μείζων τῆς γνώσεως, μείζων τῆς ἐλπίδος, μείζων τῆς πίστεως, εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ μητρικὴ. Ἐκ τούτου ἡ κραυγὴ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ἡ ἐπικαλουμένη τὴν ἀρωγὴν ἐκείνην καὶ τὴν εὐλογίαν ἐπὶ πάσης ὑπερβαλλούσης τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος ἀλγηδόνος. (Κ. Παπαρηγόπουλος).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ Ὁ ὑπουργὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως κ. Θ. Δηλιγιάννης ἀνέφερεν ἐν τῷ ἐκφωνηθέντι ἐν τῇ Βουλῇ λόγῳ του (25 Νοεμβρίου ἐν. ἔτ.) ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι 1,075 δημοδιδασκαλοὶ. Ἐκ τούτων 727 εἰσὶ γ' τάξεως, δηλαδὴ γνωρίζουσι νὰ γράψωσι, ν' ἀναγνώσκωσι καὶ ν' ἀριθμῶσι. Κατὰ τὸ 1876 ἦσαν κεκλεισμένα 52 δημοτικά σχολεῖα ἕνεκεν ἐλλείψεως δημοδιδασκάλων.

~ Ὁ διάσημος καθηγητὴς Νορδενσκιόλδ, ὁ δὺο πλοῦς τελέσας ἄχρι τοῦδε εἰς τὸν βόρειον πόλον καὶ ἐξερευνήσας τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰενισέι (Βόρειος Σιβηρία), σπουδαίας προσενεγκῶν πληροφορίας εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ ἐμπόριον, προτίθεται τὸ προσεχὲς ἔτος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰενισέι, καὶ ἐκεῖθεν δι' ἀγνωστων παραλιῶν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Βερίγγιον πορθμὸν μεταξὺ Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς, ἐντεῦθεν δ' ἐξακολουθῶν τὸν πλοῦν πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Εὐρώπην διὰ τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ.

Ὁ Νορδενσκιόλδ πιστεύει ὅτι ὑπάρχει θάλασσα ἐλευθέρα δι' ἧς θὰ δυνηθῇ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν Βερίγγιον πορθμὸν, πρᾶγμα τῶς ἀμφισβητούμενον. Καὶ ἐν περιπτώσει ὅμως ἀποτυ-

χίαι, τὸ ταξείδιον αὐτοῦ τοῦτο θέλει παράσχει εἰς τὴν ἐπιστήμην μεγάλους καὶ πολυτίμους καρπούς, ὡς πρὸς τε τὸ βασίλειον τῶν ζώων καὶ ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῶν διαφορῶν ἐκείνων χωρῶν τῆς παγωμένης θαλάσσης.

~ Κατὰ τὰς δημοσιευθείσας πληροφορίας τοῦ γραφείου τοῦ νηιογνώμονος (Veritas) κατὰ τὸ 1876 ἀπωλέσθησαν 1,555 πλοῖα, ἐξ ὧν 1,423 ἱστιοφόρα καὶ 132 ἀτμόπλοια. Ἐκ τούτων 15 ἦσαν ἑλληνικά (ἱστιοφόρα), 517 ἀγγλικά (ἐξ ὧν 70 ἀτμόπλοια) καὶ τὰ λοιπὰ διαφόρου σημαίας.

~ Τὸ ὀλικὸν μῆκος ἀπασῶν τῶν γεφυρῶν τῆς Γαλλίας ὑπελογίσθη εἰς 166 χιλιόμετρα. Ἡ δαπάνη δὲ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἀνῆλθεν εἰς 286,407,761 φράγκα. Ἐν Γαλλίᾳ ἄξια λόγου γέφυραι ὑπολογίζονται εἰς 4,982.

~ Ἡ ἔκτασις τῶν ἀμπελώνων ἐν Ἀλγερίᾳ (ἐν ἔτει 1872) περιλαμβάνουσα 16,688 ἑκτάρ. (1 ἑκτάρ. = 10,000 μέτρα τετρ.), ἐπεξετάθη τῷ 1875 ὑπὲρ τὰς 20,000 ἑκτάρ. καὶ ἡ οἴνοποιία βελτιοῦται ὁσημέραι ἐκεῖ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ καλλιέργεια τῆς ἀμπέλου ἐν Ἀλγερίᾳ θέλει λάβει μεγάλην ἐπίδοσιν ἕνεκα τῆς εἰς αὐτὴν μεταναστεύσεως τῶν ἰδιοκτητῶν διαφορῶν γαιῶν τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, οἵτινες παθόντες ζημίας πολλὰς ἐκ τῆς ἐνσκηψάσης φυλλοξήρας, ἐγκατεστάθησαν εἰς Ἀλγερίαν καὶ ἐλπίζουσι ὅτι αὐτόθι ὁ ἀποζημιωθῶσι διὰ τῆς νέας ἀμπελοφυτείας.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Μέσον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς φουξίνης ἐν τῷ οἴνῳ.

Ἄπό τινος μεταχειρίζονται ἐν Εὐρώπῃ πρὸς χρωματισμὸν τῶν οἴνων τὴν φουξίνην. Ἄν καὶ ἡ οὐσία αὕτη δὲν εἶνε καθ' ἑαυτὴν δηλητηριώδης, καθίσταται πολλάκις τοιαύτη, διότι κατὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῆς γίνεται χρῆσις ἀρσενικοῦ. Οἱ τρόποι τῆς ἀνακαλύψεως τῆς φουξίνης ἐν τῷ οἴνῳ εἶνε ἄπειροι, ὅπως ὅμως κάμη τις χρῆσιν αὐτῶν πρέπει νὰ ἔχῃ γνώσεις τινὰς χημείας· ἄλλως δὲ καὶ δὲν ἔχει τις πάντοτε προχειροῦς τὰς ἀπαραιτήτους πρὸς τοιαύτην ἐξέτασιν χημικὰς οὐσίας. Ὁ κ. Henri de Parville συνίστα, ἐν τῇ «Ἐπιστημονικῇ αὐτοῦ ἐπιθεωρήσει» ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Σιζιητῶν, τὸ ἐπόμενον προχειρότατον μέσον· ὅτι ἐπὶ τῆς παλάμης σταγὸνα ἐκ τοῦ οἴνου· ἐὰν περιέχῃ φουξίνην, μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ δέρμα θὰ μείνῃ θεβαμμένον διὰ ζωηροῦ ἐρυθροῦ χρώματος, μὴ ἐξαλειφομένου ἐὰν δὲν πλυθῇ δι' ὕδατος· τοῦναντίον δὲ, ἐὰν δὲν περιέχῃ ἔχνος φουξίνης, ἡ ἐρυθρὰ κηλὶς, ἣν θὰ καταλίπη ἡ σταγὼν, ἐξαλείφεται καὶ ἄνευ τῆς πλύσεως δι' ὕδατος.